TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. liepos 13 d.*

Byloje C-539/03

dėl *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandai) 2003 m. gruodžio 19 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2003 m. gruodžio 22 d., pagal 1971 m. birželio 3 d. Protokolą dėl Teisingumo Teismo įgaliojimų aiškinti 1968 m. rugsėjo 27 d. Konvenciją dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Roche Nederland BV ir kt.

prieš

Frederick Primus,

Milton Goldenberg,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann (pranešėjas), teisėjai K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász ir M. Ilešič,

* Proceso kalba: olandų.

generalinis advokatas P. Léger,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. sausio 27 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Roche Nederland BV* ir kt., atstovaujamų advokatų P. A. M. Hendrick, O. Brouwer, B. J. Berghuis ir K. Schillemans,

— F. Primus ir M. Goldenberg, atstovaujamų advokatės W. Hoyng,

— Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos H. G. Sevenster ir J. G. M. van Bakel,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir A. Bodard-Hermant,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos E. O'Neill, padedamos *barrister* M. Tappin,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos A.-M. Rouchaud-Joët ir R. Troosters,

susipažinęs su 2005 m. gruodžio 8 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1968 m. rugsėjo 27 d. Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32), iš dalies pakeistos 1978 m. spalio 9 d. Konvencija dėl Danijos Karalystės, Airijos ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės prisijungimo (OL L 304, p. 1, ir – pakeistas tekstas – p. 77), 1982 m. spalio 25 d. Konvencija dėl Graikijos Respublikos prisijungimo (OL L 388, p. 1), 1989 m. gegužės 26 d. Konvencija dėl Ispanijos Karalystės ir Portugalijos Respublikos prisijungimo (OL L 285, p. 1) ir 1996 m. lapkričio 29 d. Konvencija dėl Austrijos Respublikos, Suomijos Respublikos ir Švedijos Karalystės prisijungimo (OL C 15, 1997, p. 1, toliau – Briuselio konvencija), 6 straipsnio 1 punkto aiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą tarp *Roche Nederland BV* bei aštuonių kitų *Roche* grupės bendrovių ir F. Primus bei M. Goldenberg dėl teisių, susijusių su Europos patentu, kurio savininkai jie yra, pažeidimo.

Teisinis pagrindas

Briuselio konvencija

3 Briuselio konvencijos 2 straipsnio pirmoji pastraipa, esanti II antraštinės dalies, reglamentuojančios jurisdikcijos taisykles, 1 skirsnyje, pavadintame „Bendrosios nuostatos", skelbia:

„Atsižvelgiant į šios Konvencijos nuostatas, Susitariančiojoje Valstybėje nuolatinę gyvenamąją vietą turintiems asmenims, kad ir kokia būtų jų pilietybė, byla keliama tos valstybės teismuose."

4 Pagal tos pačios konvencijos 3 straipsnio pirmąją pastraipą:

„Susitariančiojoje Valstybėje nuolat gyvenantiems asmenims bylos gali būti keliamos kitos Susitariančiosios Valstybės teismuose tik pagal šio skyriaus 2–6 skirsniuose nustatytas taisykles."

5 Briuselio konvencijos 6 straipsnis, esantis paminėtos II antraštinės dalies 2 skirsnyje, pavadintame „Specialioji jurisdikcija", skelbia:

„Susitariančiojoje Valstybėje nuolat gyvenančiam asmeniui taip pat gali būti keliama byla:

1) tais atvejais, kai jis yra vienas iš kelių atsakovų – vietos, kurioje bet kuris iš jų nuolat gyvena, teismuose;

<...>".

6 Briuselio konvencijos 16 straipsnyje, esančiame jos II antraštinės dalies 5 skirsnyje, pavadintame „Išimtinė jurisdikcija", numatyta:

„Nepaisant nuolatinės gyvenamosios vietos ar buveinės, išimtinę jurisdikciją turi šie teismai:

<...>

4) bylose dėl patentų, prekių ženklų, dizaino ar kitų panašių teisių, kurias reikalaujama deponuoti ar įregistruoti, registravimo ar galiojimo – Susitariančiosios Valstybės, kurioje pateiktas prašymas deponuoti ar įregistruoti teisę, ta teisė yra deponuota ar įregistruota, arba pagal tarptautinės konvencijos nuostatas laikoma, kad tai padaryta, teismai;

<...>"

7 Briuselio konvencijos protokolo Vd straipsnis, kuris pagal jos 65 straipsnį, yra sudėtinė šios konvencijos dalis, patikslina:

„Neatmesdami Europos patentų biuro jurisdikcijos, numatytos 1973 m. spalio 5 d. pasirašytoje Konvencijoje dėl Europos patentų išdavimo, kiekvienos Susitariančiosios Valstybės teismai turi išimtinę jurisdikciją, neatsižvelgiant į nuolatinę gyvenamąją vietą, bylose dėl tai valstybei suteikto bet kurio Europos patento, nesančio Bendrijos patentu pagal 1975 m. gruodžio 15 d. Liuksemburge pasirašytos

Konvencijos dėl Europos patento bendrajai rinkai 86 straipsnio nuostatas, registravimo ar galiojimo."

8 Briuselio konvencijos 22 straipsnyje, esančiame jos II antraštinės dalies 8 skirsnyje, pavadintame „*Lis pendens* – susiję ieškiniai", numatyta, kad tais atvejais, kai skirtingų Susitariančiųjų Valstybių teismuose pareiškiami susiję ieškiniai, bet kuris teismas, kuriame byla buvo iškelta ne pirmiausiai, gali sustabdyti ieškinio nagrinėjimą, kol ieškiniai nagrinėjami pirmąja instancija arba, esant tam tikromis sąlygoms, netgi atsisakyti jurisdikcijos. Pagal šios nuostatos trečiąją pastraipą:

„Šiame straipsnyje ieškiniai laikomi susijusiais, jei ryšys tarp jų yra toks glaudus, jog tikslinga juos nagrinėti ir spręsti kartu, kad būtų išvengta nesuderinamų sprendimų rizikos nagrinėjant juos atskirai."

9 Pagal šios Konvencijos 27 straipsnio 3 punktą, esantį III antraštinės dalies, reglamentuojančios pripažinimą ir vykdymą, 1 skirsnyje, pavadintame „Pripažinimas", sprendimas nepripažįstamas, „jeigu jis nesuderinamas su sprendimu dėl ginčo tarp tų pačių šalių toje valstybėje, kurioje siekiama, kad jis būtų pripažintas".

Miuncheno konvencija

10 1973 m. spalio 5 d. Miunchene pasirašyta Europos patentų išdavimo konvencija (toliau – Miuncheno konvencija), kaip nurodoma jos 1 straipsnyje, „sukuriama bendra Susitariančiųjų Valstybių teisės sistema, taikoma išradimų patentų išdavimui".

11 Be bendrų išdavimo taisyklių, Europos patentą reglamentuoja kiekvienos Susitariančiosios Valstybės nacionalinės teisės aktai, kuriai jis buvo išduotas. Šiuo klausimu Miuncheno konvencijos 2 straipsnio 2 dalis skelbia:

„Kiekvienoje Susitariančiojoje Valstybėje jai išduotas Europos patentas galioja pagal tuos pačius reikalavimus kaip ir tos valstybės išduotas nacionalinis patentas, ir jam taikomi tie patys reikalavimai <...>."

12 Kalbant apie teises, kurias Europos patentas suteikia jo savininkui, šios Konvencijos 64 straipsnio 1 ir 3 dalys numato:

„1. <...> Europos patentas nuo jo išdavimo paskelbimo Europos patentų biuletenyje dienos kiekvienoje Susitariančiojoje Valstybėje, kuriai jis yra išduotas, savininkui suteikia tokias pat teises, kokias jam suteiktų toje valstybėje išduotas nacionalinis patentas.

<...>

3. Europos patento pažeidimai nagrinėjami pagal nacionalinius įstatymus."

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

13 Jungtinėse Amerikos Valstijose nuolat gyvenantys F. Primus ir M. Goldenberg yra Europos patento Nr. 131 627 savininkai.

14 Jie 1997 m. kovo 24 d. *Rechtbank te 's-Gravenhage* iškėlė bylą Nyderlanduose įsteigtai *Roche Nederland BV* bendrovei bei kitoms aštuonioms *Roche* grupei priklausančioms bendrovėms, įsteigtoms Jungtinėse Amerikos Valstijose, Belgijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje, Jungtinėje Karalystėje, Šveicarijoje, Austrijoje ir Švedijoje (toliau – *Roche* ir kt.). Ieškovai apkaltino šias bendroves tuo pačiu su jiems priklausančiu patentu susijusių teisių pažeidimu. Šis tariamas patento pažeidimas pasireiškė imunologinio dozavimo rinkinių prekyba bendrovių atsakovių įsteigimo valstybėse.

15 Kitose nei Nyderlandai valstybėse įsteigtos *Roche* grupės bendrovės užginčijo Nyderlandų teismų jurisdikciją. Dėl esmės jos nurodė, kad aptariamas patentas nebuvo pažeistas ir paprašė jį panaikinti.

16 1997 m. spalio 1 d. Sprendimu *Rechtbank te 's-Gravenhage* pareiškė, kad jis turi jurisdikciją nagrinėti bylą ir atmetė F. Primus ir M. Goldenberg ieškinius. Pateikus apeliaciją, 2002 m. birželio 27 d. Sprendimu *Gerechtshof te 's-Gravenhage* pakeitė šį sprendimą ir uždraudė *Roche* ir kt. pažeisti su aptariamu patentu susijusias teises visose šiame patente nurodytose valstybėse.

17 Gavęs kasacinį skundą *Hoge Raad* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos klausimus:

„1. Ar tarp su patento pažeidimu susijusių ieškinių, Europos patento savininko pareikštų teismo, į kurį kreiptasi, valstybėje įsteigtam atsakovui ir įvairiems kitose nei teismo, į kurį kreiptasi, Susitariančiosiose Valstybėse įsteigtiems atsakovams, dėl kurių patento savininkas tvirtina, jog jie pažeidžia šį patentą vienoje ar keliose Susitariančiosiose Valstybėse, egzistuoja ryšys, reikalingas Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punkto taikymui?

2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą nėra teigiamas arba nėra besąlygiškai teigiamas, kokioms aplinkybėmis toks ryšys yra ir ar svarbu, tai, kad:

— atsakovai priklauso vienai ir tai pačiai grupei?

— klausimas pateiktas dėl bendra politika grindžiamų atsakovų veiksmų, ir jei atsakymas yra teigiamas, ar svarbi šios bendros veiklos politikos parengimo vieta?

— skirtingi atsakovai tariamai padarė identiškus arba iš esmės identiškus pažeidimo veiksmus?"

Dėl prejudicinių klausimų

18 Šiais klausimais, kuriuos tikslinga nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punktas turi būti aiškinamas taip, kad jį galima taikyti ieškiniams dėl Europos patento pažeidimo, kuriais kelios skirtingose Susitariančiosiose Valstybėse įsteigtos bendrovės kaltinamos dėl vienoje ar keliose iš šių valstybių atliktų veiksmų, ypač jei minėtos tai pačiai grupei priklausančios bendrovės veikė identiškai arba panašiai, vadovaudamosi vienos iš jų parengta bendra politika.

19 Nukrypstant nuo taisyklės, nurodytos Briuselio konvencijos 2 straipsnyje, pagal kurią atsakovei, nuolat gyvenančiai Susitariančiojoje Valstybėje, byla keliama šios valstybės teisme, šios konvencijos 6 straipsnio 1 punktas atsakovų daugeto atveju leidžia nuolat Susitariančiojoje Valstybėje gyvenančiam atsakovui kelti bylą kitoje Susitariančiojoje Valstybėje, kurioje nuolat gyvena vienas iš atsakovų.

20 1988 m. rugsėjo 27 d. Sprendimu *Kalfelis* (C-189/87, Rink. p. 5565, 12 punktas) Teisingumo Teismas nusprendė, kad Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punkto taikymui reikia, kad tarp skirtingų to paties ieškovo ieškinių, pareikštų skirtingiems atsakovams, egzistuotų toks ryšys, jog tikslinga juos nagrinėti ir išspręsti kartu, kad būtų išvengta nesuderinamų sprendimų nagrinėjant juos atskirai.

21 Ryšio reikalavimas neišplaukia iš Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punkto formuluotės. Tokią išvadą iš šios nuostatos teksto Teisingumo Teismas padarė siekdamas išvengti, kad nukrypimas nuo šioje nuostatoje numatyto atsakovo nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės teismų jurisdikcijos principo nepažeistų paties šio principo egzistavimo (minėto Sprendimo *Kalfelis* 8 punktas). Šis reikalavimas vėliau buvo patvirtintas 1998 m. spalio 27 d. Sprendimu *Réunion européenne ir kt.* (C-51/97, Rink. p. I-6511, 48 punktas) ir 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1), kuris pakeitė Briuselio konvenciją, 6 straipsnio 1 punkto redakcijoje.

22 Minėtame sprendime *Kalfelis* Teisingumo Teismo pavartota formuluotė pakartoja Briuselio konvencijos 22 straipsnį, pagal kurį ieškiniai yra susiję, jei ryšys tarp jų toks glaudus, jog tikslinga juos nagrinėti ir spręsti kartu, kad būtų išvengta nesuderinamų sprendimų rizikos nagrinėjant juos atskirai. Šis 22 straipsnis 1994 m. gruodžio 6 d. Sprendime *Tatry* (C-406/92, Rink. p. I-5439, 58 punktas) buvo išaiškintas taip, jog

norint nustatyti ryšį tarp dviejų ieškinių pakanka, kad jų atskiras nagrinėjimas ir išsprendimas keltų sprendimų prieštaravimų riziką, ir nebūtina, kad tai keltų viena kitą panaikinančių teisinių pasekmių riziką.

23 Minėtame sprendime *Tatry* nustatyta „nesuderinamų" sprendimų sąvoka pagal Briuselio konvencijos 22 straipsnį yra platesnė nei ta pati sąvoka, apibrėžta 1988 m. vasario 4 d. Sprendimu *Hoffman* (145/86, Rink. p. 645, 22 punktas) pagal šios konvencijos 27 straipsnio 3 punktą, numatantį, kad vienoje iš Susitariančiųjų Valstybių priimtas sprendimas nepripažįstamas, jeigu jis nesuderinamas su sprendimu dėl ginčo tarp tų pačių šalių toje valstybėje, kurioje siekiama, kad jis būtų pripažintas. Minėtame sprendime *Hoffmann* Teisingumo Teismas iš esmės nusprendė, kad norint nustatyti, ar du sprendimai yra nesuderinami minėtos nuostatos prasme, reikia išsiaiškinti, ar aptariami sprendimai sukelia viena kitą panaikinančias teisines pasekmes.

24 F. Primus ir M. Goldenberg, kaip ir Nyderlandų vyriausybė, teigia, kad minėtame sprendime *Tatry* nurodytas platesnis būdvardžio „nesuderinami" aiškinimas Briuselio konvencijos 22 straipsnio kontekste suteikiant jam „prieštaraujančių" reikšmę turi apimti ir šios konvencijos 6 straipsnio 1 punktą. *Roche* ir kt., kaip ir Jungtinės Karalystės vyriausybė, kurių argumentais generalinis advokatas rėmėsi savo išvados 79 ir paskesniuose punktuose, teigia priešingai, kad toks aiškinimas, turint omenyje dviejų aptariamų nuostatų tikslus ir vietą Briuselio konvencijos sistemoje, yra nepriimtinas, o pirmenybė turėtų būti taikoma siauram aiškinimui.

25 Tačiau šio klausimo nebūtina spręsti šioje byloje. Iš esmės pakanka konstatuoti, kad net ir darant prielaidą, jog „nesuderinamų" sprendimų sąvoka Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punkto taikymui turi būti suprantama plačiąja prasme, kaip prieštaraujantys sprendimai, nėra rizikos, kad tokie sprendimai bus priimti skirtingose Susitariančiosiose Valstybėse pradėtose bylose dėl Europos patento

pažeidimo, iškeltose keliems šių valstybių teritorijoje nuolat gyvenantiems atsakovams už veiksmus jų nuolatinės gyvenamosios vietos valstybių teritorijoje.

26 Be to, kaip savo išvados 113 punkte nurodė generalinis advokatas, kad sprendimai galėtų būti vertinami kaip prieštaraujantys, nepakanka skirtingo bylos išsprendimo, dar reikia, kad skirtingai būtų išspręsta ta pati faktinė ir teisinė situacija.

27 Tačiau jei, kaip pirmajame prejudiciniame klausime nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, ieškiniai dėl Europos patento pažeidimo pareiškiami kelioms skirtingose Susitariančiosiose Valstybėse įsteigtoms bendrovėms dėl vienoje ar keliose iš šių valstybių atliktų veiksmų, negalima daryti išvados apie tos pačios faktinės situacijos egzistavimą, nes atsakovai skiriasi, o skirtingose Susitariančiosiose Valstybėse atlikti patento pažeidimo veiksmai, kuriais jie kaltinami, nėra tie patys.

28 Galimai skirtingi atitinkamų teismų sprendimai priimami ne dėl tos pačios faktinės situacijos.

29 Be to, nors Miuncheno konvencija nustato bendras Europos patento išdavimo taisykles, iš tos pačios Konvencijos 2 straipsnio 2 dalies ir 64 straipsnio 1 dalies aiškiai išplaukia, kad toks patentas reglamentuojamas kiekvienos Susitariančiosios Valstybės, kuriai jis išduotas, nacionalinės teisės aktais.

30 Būtent iš Miuncheno konvencijos 64 straipsnio 3 dalies išplaukia, kad bet koks ieškinys dėl Europos patento pažeidimo turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į kiekvienoje valstybėje, kuriai šis patentas išduotas, galiojančius nacionalinės teisės aktus.

31 Iš to išplaukia, kad jei keliuose skirtingų Susitariančiųjų Valstybių teismuose iškeliamos bylos dėl kiekvienoje iš šių valstybių išduoto Europos patento pažeidimo prieš nuolat šiose valstybėse gyvenančius atsakovus už jų nuolatinėje gyvenamojoje teritorijoje tariamai atliktus veiksmus, galimai skirtingi šių teismų sprendimai priimami ne dėl tos pačios teisinės situacijos.

32 Todėl galimai skirtingi sprendimai neturėtų būti traktuojami kaip prieštaraujantys.

33 Esant šioms aplinkybėms, net jei plačiausias „nesuderinamų" sprendimų aiškinimas, apimant prieštaraujančius sprendimus, būtų laikomas kriterijumi nustatant Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punkto taikymui reikalingą ryšį, reikia konstatuoti, kad toks ryšys negalėtų būti nustatytas tarp ieškinių dėl to paties Europos patento pažeidimo, kurių kiekvienas būtų nukreiptas prieš vis kitoje Susitariančiojoje Valstybėje įsteigtą bendrovę dėl toje valstybėje jos tariamai atliktų veiksmų.

34 Šia išvada neturėtų būti abejojama net ir tuo atveju, kurį antrajame prejudiciniame klausime nurodė prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, kai tai pačiai grupei priklausančios bendrovės atsakovės veikia identiškai arba panašiai, vadovaudamosi vienos iš jų parengta bendra politika, t. y. kai jos yra atsidūrusios toje pačioje faktinėje situacijoje.

35 Tačiau teisinės situacijos faktiškai nebuvo tos pačios (žr. šio sprendimo 29 ir 30 punktus), todėl prieštaraujančių sprendimų priėmimo rizika neatsirastų net ir šiuo atveju.

36 Be to, jei iš pirmo žvilgsnio, proceso ekonomijos motyvai pateisina tokių ieškinių pareiškimą viename teisme, reikia konstatuoti, kad tokios bylų koncentracijos nauda geram teisingumo vykdymui būtų ribota ir sudarytų naujos rizikos šaltinį.

37 Jurisdikcija, pagrįsta tik faktiniais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytais kriterijais, lemtų potencialiai jurisdikciją turinčių vietų išplėtimą, o tai pažeistų konvencijoje įtvirtintas jurisdikcijos taisykles ir keltų grėsmę teisinio saugumo principui, kuris yra šios konvencijos pagrindas (žr. 2002 m. vasario 19 d. Sprendimo *Besix*, C-256/00, Rink. p. I-1699, 24–26 punktus; 2005 m. kovo 1 d. Sprendimo *Owusu*, C-281/02, Rink. p. I-1383, 41 punktą ir 2006 m. liepos 13 d. Sprendimo *GAT*, C-4/03, Rink. p. 2006, p. I-6509, 28 punktą).

38 Ši grėsmė būtų dar didesnė dėl to, kad aptariamų kriterijų taikymas suteiktų didelį pasirinkimą ieškovui ir paskatintų „forum shopping" praktiką, kurios išvengimas yra Konvencijos tikslas ir būtent kuriai Teisingumo Teismas norėjo užkirsti kelią sprendime *Kalfelis* (žr. šio sprendimo 9 punktą).

39 Reikia pabrėžti, kad aptariamų kriterijų, kuriuos privalo įrodyti ieškovas, visuma įpareigotų teismą, kuriam pareikštas ieškinys, susipažinti su bylos esme prieš nustatant savo jurisdikciją. Šis išankstinis nagrinėjimas galėtų lemti papildomas sąnaudas ir prailgintų bylos nagrinėjimo terminus tuo atveju, jei paminėtas teismas, negalėdamas konstatuoti tos pačios faktinės situacijos buvimo ir dėl to – pakankamo ryšio tarp ieškinių, turėtų daryti išvadą, kad jis nepriklauso jo jurisdikcijai, o ieškinys iš naujo turėtų būti pareikštas kitos valstybės teismui.

40 Galiausiai jei teismas, į kurį kreipėsi ieškovas, remdamasis prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nurodytais kriterijais, galėtų pripažinti turįs jurisdikciją visiems ieškiniams dėl patento pažeidimo, ieškinių sukoncentravimas šiame teisme negalėtų užtikrinti, kad byla nebus bent iš dalies suskaidyta iškilus klausimui dėl patento galiojimo, kaip tai dažnai būna praktikoje ir kaip yra pagrindinės bylos atveju. Iš esmės šis klausimas, iškeltas atskiru ieškiniu arba kaip prieštaravimas, priklauso išimtinei Susitariančiosios Valstybės, kurioje patentas yra deponuotas ar įregistruotas, arba laikoma, kad tai buvo padaryta, teismų jurisdikcijai, numatytai Briuselio konvencijos 16 straipsnio 4 punkte (minėto sprendimo *GAT* 30 punktas). Ši išimtinė patento išdavimo valstybės teismų jurisdikcija Europos patento srityje buvo patvirtinta prie Briuselio konvencijos pridėto protokolo V d straipsnyje.

41 Atsižvelgiant į pirmiau išdėstytus argumentus, į pateiktus klausimus reikia atsakyti taip, kad Briuselio konvencijos 6 straipsnio 1 punktas turi būti aiškinamas taip, kad jis netaikomas Europos patento pažeidimo byloms, iškeltoms kelioms skirtingose Susitariančiosiose Valstybėse įsteigtoms bendrovėms dėl vienoje ar keliose iš šių valstybių atliktų veiksmų, net jei šios tai pačiai grupei priklausančios bendrovės veikė identiškai arba panašiai, vadovaudamosi vienos iš jų parengta bendra politika.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

42 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus kurias pateikė pagrindinės bylos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1968 m. rugsėjo 27 d. Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo, paskutinį kartą iš dalies pakeistos 1996 m. lapkričio 29 d. Konvencija dėl Austrijos Respublikos, Suomijos Respublikos ir Švedijos Karalystės prisijungimo, 6 straipsnio 1 punktas turi būti aiškinamas taip, kad jis netaikomas Europos patento pažeidimo byloms, iškeltoms kelioms skirtingose Susitariančiosiose Valstybėse įsteigtoms bendrovėms dėl vienoje ar keliose iš šių valstybių atliktų veiksmų, net jei šios tai pačiai grupei priklausančios bendrovės veikė identiškai arba panašiai, vadovaudamosi vienos iš jų parengta bendra politika.

Parašai.